

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΓΙΑΝΝΗ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗ

ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΑΙ ΣΤΗΣ ΚΟΛΩΝΕΣ ΝΑ ΒΡΕΘΗΤΕ

(Ιστορία των Κουλούμων σοδαρή και αξιογέλαστη)

Φαγοσότη και πολιτική. Σκέρδος και Σιλακιά. Χερές και διαδήλωση. Αντιπολίτευση και Καρσιμαράς. Χωροφυλακή και περσιναί. Γλεντοκόπη και χιρίδια του Καρνάβαλου. Δακρυα και κρεμυδοφαγία. Βασιλικά περσιμαρά και βρεχτικοούλια. 'Οθωνας και 'Αμαλία. 'Αμαξία και καβάλλαρια. Φευγιό και σκερπαχώρι Νηστεία και προσευχή.

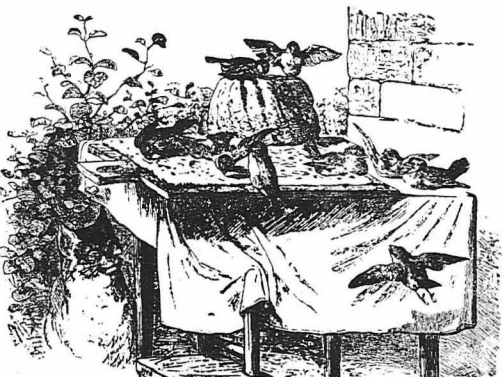

ΑΠΟ τὸ βράδι τῆς Τριμῆς, κάθε πολίτης καὶ κάθε μασκαρῶς αὐτὰ τὰ λόγια φωνάζανε, μὲ βραχνή φωνή, στὸν δρόμον τῆς Πρωτεύουσας. Κάθε μασκαρῶς καὶ κάθε πολίτης γινότανε διαλεχτῆς ἀληθοφῶς καὶ πρόχειρος νεταίλης, προσκαίοντας τὸ λαὸν τῆς Ἀθῆνας, μασκαρευμένο καὶ μασκαζόμενο, νὰ βρεθῶνε τὸ πρῶτὸ τῆς Καθαρῆς Δεστέρας στῆς Κολώνες γὰρ νὰ καθῶνε μαζὶ τὰ Κουλούμια.

Ὁ λαὸς μασκαροποιήτης, ποὺ πρῶτος ἔβγαλε αὐτὸ τὸ ἔμμετρο νεταίλημα, δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ χορηγήσῃ τὸν Ἀθηναῖκὸν πληθυσμὸν εἰς αὐτὰ τὰ δύο κεφάλαια ἀπὸ τὴν ἀνάγκη μοναχῆ τῆς οἰμῆς, ἀλλὰ καὶ χάσιμο ἄλλο νόημα θὰ ἤθελε νὰ δοσθῇ τὸ ἐπαγγελματικὸν του ἀπὸ μασκαροποιήτην. Κεῖ ἄλλοι, στὰ Κουλούμια δὲν πηγαίνουν μονάχα ἀνθρώποι μερακιηλῶδες, ἀλλοῦθι, στὰ Κουλούμια δὲν πηγαίνουν οἱ ἄλλοι, ποὺ μὲ τῆς εἰδωλολατρικῆς σπονδῆς τοὺς στὸ δίωροφον θεὸ τὸ Σκοροζομένιου, θεὸ ζωντοζῶντο καὶ μασκαροποιήτην, γυρῶνε νὰ διώξουν ἀπὸ τὰ κεφάλαια τοὺς τὴν παραβάτη τῆς Ἀπορίας καὶ νὰ βάλουνε στὸν τόπον τῆς ἄλλῃ χάσιος ἀλαφροτέρη, ἀλλὰ πηγαίνουν ἐκεῖθερα καὶ σοδαροὶ πολίτες, αὐτοὶ ὅμως τὸ χάναν ὅχι μὲ σκοπὸ μοναχὰ νὰ ἀγανατεύουνε, ἀλλὰ ψυχροὶ θεαταί, τὴν γὰρ τοὺ ἀλλοὺ κομμάτι, ἀλλὰ γυρῶνε συχνὰ καὶ νὰ διαδηλώσουν τὰ πολιτικὰ τοὺς φρονήματα κατὰ τῆς ἐπικρατοῦσας νεβέρνησης. Οἱ ἰσχυροὶ μάλιστα πανηγυριστάδες, οἱ ἐνοχνητέροι ἀπ' τὰ σκλαβωμένα μέρη, παίρνουνε καὶ τῆς μαζῆς σημαίεζ τοὺς στὸ χωροκόπι.

σινιές ἀκόμα προξενόσαν καὶ τὰ στρατιωτικά, ποὺ τρέχανε στὸ πανηγύρι τοῦτο τῆς χωρῆς καὶ τοῦ φλογεροῦ τοὺς ἐπατριωτισμῶν, γιατί ἐκεῖθερα ὁ ἀνταγωνισμὸς πατριώτες τοὺς, κάθε χωροδία χωροδία. Γιατί, μορὲ μάτια μου, αὐτὸ δὲν ἴτανε ἓνα ἀπὸ πανηγύρι τῆς πρῶσος—κρῆσοκατάνεζης, μὰ ἴτανε ἄλλο εἶδος ἐμπεροστανήγερης, ὅπου συντρέχαν οἱ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ Ἑλληνισμοῦ πάρομοι, καὶ θέλοντες καθένας τοὺς νὰ δεῖθῃ ἀπὸ τοῦ κρατοῦσῆς ἢ σοφίας του, φοροῦσε—γιατί τὸ ἤθελε εἶπὶ ἡ μερα—καὶ τὴν τοπιὰν του φοροσά, ἔπει ὁ Μικροκῆτης καὶ ὁ Ἀυτοκρατορῶν ἐρχότανε μὲ τῆς φεσφῆς καὶ τῆς βράζης τοὺς, ὁ Μορατῆς μὲ τῆ μαζοὶα τοῦ φοροστανέλλα καὶ τὰ γαλάζια τοῦ μεντανογέλεζα, καὶ οἱ Λοιδοροιστέρες γαλατάδες μὲ τὴν κοπήν τοὺς φοροστανέλλα, τὸ σοφιῶν τὸ στραβοδωῶμένο καὶ μὲ τὴν ἀγκλίτσα τὴν ἀρόφιστη, Συχνὰ μάλιστα, οἱ παρῆες τὸν διασοδεσπῶν, ἀνοῦντας μὲ τὰ γκαζοῦσῆς τοὺς κατὰ τῆς Κολώνης, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Ἀστεροσοπιῶν, σὺν τὸ Στάδιο καὶ γύρου, φεταίνανε καὶ ἓνα πρόχειρο φιάλιον, ὅχι ἀνὰ τ' ἄλλα τὰ κατακαμένα, τὰ μαῦρα καὶ πατριωτικά, μὰ φιάλιον φεταλιεζοῦ, ὅχι χροῦμα καὶ νὰ πῆς, μ' ἓνα χρῆμαθι πάντα χαρῶμένο στὴν κορφή του.

Ὅταν κατὰ τὰ 1888 ἔλαμα τῆς πρῶτης μου Ἀπόκριεζ στὴν Πρωτεύουσα ὡς ἐπαρχιωτῆς φοιτητῆς,—γυροῦσῆς ἀπὸ τότε μαζὶ μὲ τοὺς Ἀθηναῖους καὶ τῶσε ἄλλες...—δύο ῥοῦματα μὲ ἐντυπωθήσανε βαθιά: Πρῶτα ἡ στενὴ οἰκογενειακὴ διασέδεση τοῦ κομμάτι στὰ σατιρία του. Ἄπ' ὅλα τὰ ἴστυα καὶ ἰστυῖα ἀνοῦντες τραγοῦδια καὶ ὄργανα συρραταῖα ὀληνῆτα. Ἐπειτα, τὴν ἄλλη μερα, πηγαίνοντας νὰ δῶ τὰ Κουλούμια τ' Ἀθηναῖκα, καὶ ἀκολοῦθῶντας τὸν περσιπῶν μου ἀπ' τῆς Κολώνης ὡς τοὺς τελεστικῶς βράζους τὸν Πεταροῦλον, πῶσο ἀπὸ τὴν Πνήτσα, εἶνενα μαγεμένους ἀπὸ τὴν ποικιλία τὴν πολυχρωμίαν καὶ πολυφωνίαν τοῦ ἀπεραντοῦ αὐτοῦ καὶ πανελληνίου, ἀληθινὰ, πανηγυροῦ. Ἐκεῖ εἶδα ἀνοῦντες χοροὺς Ἑλληνικοὺς—ἀφροὶ καὶ σὺ χορὸ θαυμασιὸν Κεραλλοῦντιζο, μὲ τὸ ὄμοιο ἐπίσης τραγοῦδι του, παραστάθηκα. Ἡ παραχὴ καὶ τὰ ἐξοφῶντα δὲ μὲ περῶσανε καθόλου. Ἐξοφῶντα ὁ βραχνῶς ὁ χορευτῆς καὶ ὁ συντροφοῦς του, χορευόντας τὸ ἄλλο του, τὸ εἶρητὸ ἡ Ἀμοργῶς. Ἄς ἀνεῖψανε τὰ φιάλιονα τοὺς καὶ ἄς φρονῶνεν ὅσο θέλαν οἱ παρῆες οἱ χορευτικῆς μεσ' στὸ μεθῆος τοὺς τὸ Διονυσιακό.

Τὰ τραγοῦδια τοὺς ἐγὼ πρόσχη, στὴ μουσικὴ καὶ στὸν χορὸν τοὺς τὰ κινήματα εἶχα τὸ γού μου. Ἄν ἔταπες ἀπὸ—ἀπὸν καὶ καμιά βραχνή καθῶρα, ἀν ἀνοῦντανε καὶ κανένα φρενοτροφῶζο τραγοῦδι, ἀν χόρῆνε καὶ κανένα φιλὸ, λιγνὸ καὶ ἄτομοζο Ἀθηναῖκό ἔστυζο, κανένα ἐροπολαῖκό ζωεταγοῦδι, ζωντοῦ γιατί οἱ χορευτικῆς σκονητάτῆς στῆς Πνήτσα τὰ καταβραζα καὶ ἀντινεῖνενα μὲ γχορευόντες σὲ κανένα περῆκοτὸ πηγάδι τῆς Κροναῖας, εἶχε ὅμως καὶ αὐτὸ τὸ θέμα τῆς νοστιμάδα τοὺς καὶ πρόσθετε ἓνα χροῖμα ἔξομο στὴν πολυχρωμίαν τῆς Σοφῆς τῆς γκαζοῦσῆς ἐπαρχιωτῆς μαντήλας, τὸν φρεσῶν, τῆς βράζης καὶ τῆς φροστανέλλας. Ἐγῶμα αὐτὸ τὸ πανηγύρι αὐτὸ μὲ μῆαν ἀνατρεχίεζ ἀσθησῆ, μεθυσμένος ἀπὸ καὶ μάτια καὶ ψυχὴ ἀπὸ χροῦμα καὶ ἴλο, ἀπὸ τραγοῦδι καὶ γὰρ καθάμα λαϊκά.

Τέτοιο πανηγύρι δοθὰ τόρῆνε καὶ ὁ βασιλεῖς Ὅθωνας μὲ τῆ βασιλισσα Ἀμαλία, καὶ ποτὲ δὲ λείπωνε νὰ τὴν τιμοῦνε μὲ τὴν παρουσίαν τοὺς. Ὁ ἴδιος ὁ λαὸς ἀπατοῦσε αὐτὴ τὴν ἐπίσημη τῆ βασιλικῆς, καὶ ἐνοῦσθε νὰ περῶν καὶ νὰ κρασοῦ τὸ τὰ βασιλικά προστάτα. Ὁ λαὸς ἐνοῦσθε πῶς ὅλο αὐτὸ τὸ ἔξοφῶντο δὲν ἴτανε, ὅχι, ἀλλή, ἔστυζο, εἰδωλολατρικὴ διασέδεση, μὰ κατὰ περισσότερο ἴταν ἓνα συναδελφικὸ λαϊκό, ἓνα σημαῖενα πανελληνίου, ὅπου κάθε τοπιωσῆς γχορευόντας καὶ ζωντόνε σὸ σῆνο, τέλος ἓνα εἰρηνικό συναπταῖημα, ὅπου λημονοῦστανε κάθε ἀφορμὴ γὰρ κενάριδες καὶ μαλλοῦματα, ὅπου μ' ὅλη τὴν ποικιλία τόπων καὶ συνηθειῶν, ποτὲ δὲ ομηροῦσθε ἡ παραμορφή ἀντίθεσ, τὸ ἄλλο ἐλάττωμα τοῦ Ρομιοῦνὰ προσβάλλεται στὸν τοπικό του ἡγοῦσῆ ἀπὸ τὸ πασομικό πῆραγμα.

Ἡ Κυβέρνησις πάλι ἡ ἐκαταχθῶνισ, δὲν ἔβλεπε μὲ καλὸ μάτι αὐτὴ τὴ σύνεξ τὴν πολυφωνίαν, ποὺ μωροῦσθε κάθε στιγμῆ καὶ ἔξοφῶντα σὲ διαδήλωση μὲ τὴν μυστικὴν παρακίνησιν τὸν ἐπατριωτισμὸν τῆς Ἀντιπολίτευσης, ποὺ αὐτοὶ μοναχοὶ τοὺς διόριζαν τὸν ἔαντο τοὺς ἴμισθον ἀγοροῦσῆς στὰ σφῆρατα τοῦ λαοῦ, καὶ ἀπὸ τὸν πολὺ τοὺς ἔλλο παραστέζονταν ἀγροῦντο σκοπὸ ἀκόμα καὶ στὰ γλένια του. Γι' αὐτὸ ἡ ἀστυνομία λάβαινε τὰ μέτρα τῆς καὶ ἡ χοροφυλακὴ τὰ δικὰ τῆς. Ἀνη-

Κ. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ σὺνέχη.

Αὐτὸς δὲν ἀνακατεύεται σὲ τέτοιες βρομοδοουλιές...
 — Τότε, ἔξοφῶντα, παρατήρησε ὁ νέος, πρῆπει ν' ἀγροῦσθε τὴν ἔρευνα μας ἀπὸ τὸ μέγαρον μὲ Μπῆν.
 — Ναί, ἔχετε δικη! ἀπορῶντα ὁ Φραγκῶσος μὲ ὀλοφάνηρα παραχῆ.
 — ἔξοφῶντα, σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι εἶμαι προθυμῶτατος νὰ διορθώσω ἐν μέρει τὸ κακό ποὺ σὰς ἔκαμε ὁ πατέρας μου. Τίθετα λοιπὸν ἀπὸ τῶρα σὲ διὰθετὸ σὰς καὶ περῶμένο διαταγῆς σας. Πρῆπει ὅμως νὰ εἴσασθε πολὺ προσεχτικοὶ στῆς ἐνέργειές μας. Γιατί, ἂν ὁ ἀδελφός σας Ἐρῶσιος πληροφοροσθητῆ τίποτε σχετικὰ, εἶνε ἰκανὸς νὰ προβῆ σὲ ἀντεδίκησις κατὰ τὸν δῶο ἄδωον πλοσῶντων ποὺ περῶντας σὲ χροῖμα του. Γι' αὐτὸ λοιπὸν, τὸ φρονιμώτερο εἶνε νὰ περῶνετε ἀκόμα μῆ μερὰ καὶ ἐγὼ ἀποφῆ νὰ προσπαθῶσῶ νὰ μάθω τὴ μαγειρευμένα στὸ μέγαρον μὲ Μπῆν.
 — Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἰσπῶτα, εἶστε αξιοθαμίματος. Κάθε φορὰ ποὺ σὰς ἀνοῦν, καταλαμβάνωμαι ἀπὸ θαυμασμό γὰρ τὸν ἔνεργητόν σου σοδαρό σας χαρακτήρα. Ἄφροὶ λοιπὸν τὸ θεοφρεσῆ σῆς ἀναγκάω, θὰ κάμω ἰσομῆν ὡς αἴρω...
 — Ἐλλῆζω, ἔξοφῶντα, ὅτι σὲ μετὰξὸν θὰ κατορθώσω νὰ ἀποκαλέσω τὸ μυστήριον ποὺ μὰς βασανίζει.
 — Ἐμπαρὸς, παιδί μου. Καὶ ἂν ἐπιτορῆς, πρῆπει νὰ ξέρῃς ὅτι θὰ σοῦ χροσῶσῶ τὴ ζωὴ μου...
 Ἐπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν συνομιλία, οἱ δύο ἄνδρες ἀποφοροῦσταν καὶ ὁ Παγοῦντιζῶν τράβηξε ἀμέσως γὰρ τὸ ἔσνοδοζέο τῆς μαντιδος.
 (Ἀκολοῦθε)